

[Thorndahl]

er taget forbehold med hensyn til selvangivelsens rigtighed.

Det har jo hidtil været sådan i skattesager, i hvert fald inden for det administrative system, at skatteyderen klart havde bevisbyrden. Her har vi imidlertid konstateret, at anklagemyndigheden på trods af den reelt meget klare afvisning af, at skatteyderen har henvendt sig som påstået, lægger hele vægten på skatteyderens helt udokumenterede påstand. Det er selvfølgelig i sig selv meget interessant og en meget væsentlig ændring.

Det, vi så herefter må sikre os, er, at alle vi andre i samfundet kan opnå samme behandling som den, en ledende socialdemokrat altså fik. Det vil sige, at anklagemyndigheden skal behandle arbejdere, kontorassistenter og pensionister på helt samme måde, og dette vil kunne ske ved, at justitsministeren her bekræfter, at der fremover ikke vil blive rejst tiltale for grov uagtsomhed efter skattekontrollovens §§ 13 og 14.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Med udgangspunkt i det spørgsmål, der er stillet, vil jeg gerne pege på nogle mere generelle principper for anklagemyndighedens virksomhed.

Efter retsplejeloven er det ikke blot anklagemyndighedens opgave at sørge for, at strafskyldige personer drages til ansvar, men også at forfølgningen af personer, som ikke er strafskyldige, ikke finder sted. Det er herefter som udgangspunkt en direkte pligt for anklagemyndigheden at undlade at rejse tiltale i sager, hvor det ikke skønnes tilstrækkelig sandsynligt, at sagen vil kunne gennemføres til fældende dom. Afgørelser af denne art træffes ud fra en samlet vurdering af samtlige faktorer og oplysninger i hver enkelt konkret sag, og anklagemyndighedens jurister kan bl.a. bygge på et meget stort erfaringsmateriale med hensyn til de beviskrav, som domstolene stiller i straffesager. Jeg mener ikke, at der er behov for ændrede retsregler på dette område.

Thorndahl (FP):

Det, vi i folketinget er i færd med, og det, vi selvfølgelig også har pligt til, er at tilvejebringe det retsgrundlag, der skal til, for at vore domstole kan sikre den ensartede behandling af borgerne, som skulle være en

selvfølgelig i et retssamfund. Jeg er selvfølgelig enig i de helt generelle betragtninger, som ministeren har gjort gældende, men jeg finder altså, at der i den konkrete sag er brug for nogle mere præcise svar, således at vi kan sikre den lighed for loven, som vi mener at borgerne har krav på.

Og på dette grundlag vil jeg gerne igen spørge justitsministeren, hvad der efter hans opfattelse kan begrunde, at anklagemyndigheden i helt tilsvarende sager skulle lægge en helt anden vurdering til grund og dermed mene, at domstolene ikke vil tage hensyn til en helt udokumenteret påstand om, at der er taget forbehold over for selvangivelsens rigtighed.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

I den pågældende sag er der truffet beslutning ud fra en vurdering af samtlige konkrete faktorer og oplysninger i den pågældende sag, og der kan ikke på baggrund af den sag være anledning til at udstede generelle retslinjer til statsadvokaterne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 71

7) Til *justitsministeren* af:

Mette Madsen (V):

»Vil ministeren overveje, hvorledes rets praksis over for voldsmænd kan ændres, således at de pågældende idømmes længere frihedsstraffe, end det for tiden er tilfældet?«

Skriftlig begrundelse

Der er i befolkningen i dag en meget betydelig mangel på forståelse for den relativt milde behandling, som voldsmænd får, f.eks. når de på gaden har overfaldet fuldkommen sagesløse med betydelig personskade til følge. Selv i gentagelsestilfælde kan frihedsstraffene være så lave som 40-60 dages fængsel. Befolkningen forstår slet ikke denne mildhed, når man sammenligner med de relativt strengere straffe for berigelsesforbrydelser. Det vil være ønskeligt, om domstolene selv ville indlede en skærpet kurs inden for de givne strafferammer, men det bør også overvejes, om ikke disse strafferammer burde forhøjes.